

HOA CHO ALGERNON Daniel Keyes ("Hoa cho Algernon" của Daniel Keys, xuất bản trong tạp chí Giả tưởng và Khoa học viễn tưởng. Bản quyền năm 1959 của Mercury Press.) HOA CHO ALGERNON Daniel Keyes progres report ngày 1 tháng 5 năm 1965 Tiến sĩ Strauss nói rằng tôi nên dừng nghỉ thức lại những gì tôi nghĩ và mọi điều sẽ xảy ra với tôi kể từ bây giờ, tôi không biết tại sao nhưng anh ấy nói điều đó quan trọng để họ xem liệu họ có sử dụng tôi hay không. Tôi hy vọng họ sử dụng tôi. Cô Kinnian nói có lẽ chúng có thể khiến tôi thông minh hơn. Tôi muốn trở nên thông minh. Tên tôi là Charlie Gordon. Tôi 37 tuổi. Bây giờ tôi không còn gì để nghỉ thức nữa nên tôi sẽ đóng cửa hôm nay. progres report 2-march 6 Hôm nay tôi có bài kiểm tra. Tôi nghĩ tôi đã thất bại. Và tôi nghĩ có lẽ bây giờ họ sẽ không sử dụng tôi nữa. Điều hạnh phúc là có một chàng trai trẻ tốt bụng đang ở trong phòng và anh ta có vài tấm thiệp trắng và mực đỏ khắp người. Anh ấy nói với Charlie những gì bạn thấy trên tấm thẻ này. Tôi rất sợ hãi ngay cả khi có một cái chân thò trong túi vì khi còn nhỏ tôi luôn trượt các bài kiểm tra ở trường và làm đổ mực. Tôi nói với anh ấy rằng tôi đã nhìn thấy một vết mực. Anh ấy nói có và điều đó làm tôi cảm thấy dễ chịu. Tôi nghĩ thế là xong nhưng khi tôi đứng dậy định đi thì anh ấy nói với Charlie rằng chúng tôi vẫn chưa kết thúc. Sau đó tôi không nhớ rõ lắm nhưng anh ấy muốn tôi nói ra thứ gì trong mực. Tôi không thấy có gì trong mực nhưng anh ấy nói có những bức tranh ở đó những người khác đã nhìn thấy một số bức tranh. Tôi không thể nhìn thấy bất kỳ hình ảnh. Tôi thực sự đã cố gắng. Tôi cầm tấm thẻ gần rồi lại xa. Sau đó tôi nói nếu tôi có kính thì tôi có thể nhìn rõ hơn. Tôi thường chỉ cất kính khi xem phim hoặc TV nhưng tôi nói chúng ở trong tủ ở hành lang. Tôi đã có chúng. Sau đó tôi nói hãy cho tôi xem cái máy đánh bài đó. Tôi cá là tôi sẽ tìm thấy nó ngay bây giờ. Tôi đã cố gắng hết sức nhưng tôi chỉ nhìn thấy mực. Tôi nói với anh ấy có lẽ tôi cần kính mới. Anh ta viết thuộc lòng điều gì đó vào một tờ giấy và tôi có nguy

cơ trượt bài kiểm tra. Tôi nói với anh ấy rằng đó là một vết mực rất đẹp với những chấm nhỏ xung quanh các cạnh. Anh ấy trông rất buồn nên không phải vậy. Tôi nói xin vui lòng cho tôi thử agen. Tôi sẽ hiểu nó trong giây lát vì đôi khi tôi không nhanh như vậy. Tôi cũng là một người chậm chạp trong lớp của cô Kinnians về khả năng thăng bằng chậm nhưng tôi đang rất cố gắng. Anh ấy đã cho tôi một cơ hội với một tấm thẻ khác có 2 loại mực đỏ trên đó là đỏ và xanh. Anh ấy rất tử tế và nói chuyện chậm rãi giống như cô Kinnian và anh ấy giải thích cho tôi rằng đó là một cú sốc thực sự. Anh ấy nói pepul nhìn thấy mọi thứ trong mực. Tôi nói chỉ cho tôi ở đâu. Anh ấy nói hãy suy nghĩ. Tôi nói với anh ấy rằng tôi nghĩ đó là một vết mực nhưng đó không phải là nghi thức. Anh ấy nói nó nhắc nhở bạn điều gì - giả vờ điều gì đó. Tôi đã đóng cửa MV từ lâu để giả vờ. Tôi nói với anh ấy rằng tôi giả vờ một cây bút fowutan với mực dính đầy trên khăn trải bàn. Tôi không nghĩ mình đã vượt qua được bài kiểm tra độ sốc thô vào ngày 7 tháng 3. Tiến sĩ Strauss và Tiến sĩ Nemur nói rằng các vết mực không quan trọng. Họ nói rằng có thể họ vẫn sẽ sử dụng tôi. Tôi nói cô Kinnian chưa bao giờ cho tôi những bài kiểm tra như thế chỉ có chính tả và đọc. Họ nói rằng cô Kinnian kể rằng tôi là học sinh giỏi nhất của cô ấy ở trường dành cho người lớn vào buổi tối vì tôi đã cố gắng hết sức và tôi thực sự muốn học. Họ nói sao cậu lại đến trường học người lớn vào buổi tối một mình Charlie. Làm thế nào bạn tìm thấy nó. Tôi nói tôi đã hỏi pepul và sum body đã chỉ cho tôi nơi tôi nên đến học để đọc và đánh vần cho tốt. Họ nói tại sao bạn muốn. Tôi nói với họ vì cả đời tôi muốn thông minh và không ngu ngốc. Nhưng để trở nên thông minh thì rất khó. Họ nói rằng bạn biết nó có thể sẽ tạm thời. Tôi nói có. Cô Kinnian kể với tôi. Tôi không quan tâm nếu nó là cô ấy. Sau này hôm nay tôi có nhiều bài kiểm tra điên rồ hơn. Người phụ nữ tốt bụng đã đưa nó cho tôi đã nói cho tôi biết tên và tôi hỏi cô ấy đánh vần nó như thế nào để tôi có thể nghi thức nó theo nghi thức

progris của mình. KIỂM TRA NHẬN THỨC CHỦ ĐỀ. Tôi không biết 2 từ đầu tiên nhưng tôi biết bài kiểm tra nghĩa là gì. Bạn phải vượt qua nó nếu không bạn sẽ bị điểm kém. Bài kiểm tra này có vẻ dễ dàng vì tôi có thể nhìn thấy các bức ảnh. Chỉ có điều lần này cô ấy không muốn tôi kể cho cô ấy nghe những bức ảnh đó. Điều đó làm tôi bối rối. Cô ấy bảo hãy bịa ra những câu chuyện về nhân vật trong các bức tranh. Tôi bảo cô ấy làm thế nào bạn có thể kể những câu chuyện về những người bạn chưa từng gặp. Tôi nói tại sao tôi lại bịa ra những lời nói dối. Tôi không bao giờ nói dối nữa vì tôi luôn bị cảnh giác. Cô ấy nói với tôi bài kiểm tra này và bài kiểm tra còn lại là để đánh giá tính cách. Tôi đã cười rất nhiều. Tôi đã nói làm thế nào bạn có thể lấy được thứ đó từ vết mực và ảnh. Cô ấy bị đau và cắt những bức ảnh của mình đi. Tôi không quan tâm. Thật là ngớ ngẩn. Tôi đoán là tôi cũng đã trượt bài kiểm tra đó. Sau đó, một số người đàn ông mặc áo khoác trắng đưa tôi đến một khu khác của bệnh viện và cho tôi chơi một trò chơi. Nó giống như một cuộc chạy đua với một con chuột bạch. Họ gọi con chuột là Algernon. Algernon ở trong một chiếc hộp có rất nhiều đường ngoằn ngoèo giống như đủ loại bức tường và họ đưa cho tôi một cây bút chì và một tờ giấy có dòng kẻ và rất nhiều hộp. Một bên ghi BẮT ĐẦU và bên kia ghi KẾT THÚC. Họ nói rằng điều đó thật đáng kinh ngạc và Algernon và tôi cũng có điều tương tự như vậy. Tôi không hiểu làm sao chúng tôi có thể ngạc nhiên như vậy nếu Algernon có một cái hộp và tôi có một tờ giấy nhưng tôi không nói gì cả. Dù sao thì cũng không có thời gian vì cuộc đua đã bắt đầu. Một trong những người đàn ông có một chiếc đồng hồ mà anh ta đang cố giấu để tôi không nhìn thấy nên tôi cố gắng không nhìn và điều đó khiến tôi lo lắng. Dù sao thì bài kiểm tra đó khiến tôi cảm thấy tệ hơn tất cả những bài khác vì họ đã làm nó hơn 10 lần với những mức độ ngạc nhiên khác nhau và lần nào Algernon cũng thắng. Tôi không biết chuột lại thông minh đến thế. Có lẽ đó là vì Algernon là chuột bạch. Có lẽ chuột trắng

thông minh hơn những con chuột khác. progress report 4-8 tháng 3 Họ sẽ lợi dụng tôi! Tôi phấn khích đến mức khó có thể viết được. Tiến sĩ Nemur và Tiến sĩ Strauss đã tranh cãi về vấn đề này trước tiên. Tiến sĩ Nemur đang ở trong văn phòng khi Tiến sĩ Strauss giới thiệu tôi vào. Tiến sĩ Nemur lo lắng về việc sử dụng tôi nhưng Tiến sĩ Strauss nói với ông ấy rằng cô Kinnian đã khen ngợi tôi những điều tốt nhất trong số tất cả những người mà cô ấy đang giảng dạy. Tôi thích cô Kinnian vì cô ấy là một giáo viên rất thông minh. Và cô ấy nói Charlie rằng anh sẽ có cơ hội thứ hai. Nếu bạn tình nguyện tham gia thí nghiệm này thì bạn sẽ thông minh hơn. Họ không biết liệu đó có phải là cơ hội hay không nhưng đó là cơ hội của họ. Đó là lý do tại sao tôi nói đồng ý ngay cả khi tôi sợ hãi vì cô ấy nói đó là một vở opera. Cô ấy nói đừng sợ Charlie, bạn đã làm được rất nhiều với rất ít, tôi nghĩ bạn xứng đáng nhận được điều đó nhất. Vì thế tôi cảm thấy lo lắng khi Tiến sĩ Nemur và Tiến sĩ Strauss tranh cãi về điều đó. Tiến sĩ Strauss nói tôi có một thứ rất tốt. Anh ấy nói tôi có một động cơ tốt. Tôi thậm chí còn chưa bao giờ biết mình có thứ đó. Tôi cảm thấy tự hào khi anh ấy nói rằng không phải người nào có mắt q 68 cũng có được điều đó. Tôi không biết nó là gì hay tôi lấy nó ở đâu nhưng anh ấy nói Algernon cũng có nó. Motor-vation của Algernon chính là pho mát họ bỏ vào hộp của anh ấy. Nhưng không thể như vậy được vì tuần này tôi không ăn miếng pho mát nào cả. Sau đó, ông ấy nói với Tiến sĩ Nemur điều gì đó mà tôi không hiểu nên trong khi họ nói chuyện, tôi đã viết ra một số từ. Anh ấy nói Tiến sĩ Nemur, tôi biết Charlie không phải là người như bạn nghĩ với tư cách là siêu nhân đầu tiên trong thế hệ siêu nhân mới của intelek** (không thể hiểu được từ). Nhưng hầu hết những người ở cấp độ thấp của anh ấy** đều là chủ nhà** và không hợp tác**, họ thường thờ ơ và khó tiếp cận. Anh ấy có một người bạn tốt, anh ấy rất sâu sắc và sẵn sàng làm hài lòng. Tiến sĩ Nemur nói hãy nhớ rằng ông ấy sẽ là người đầu tiên có trí thông minh tăng gấp ba nhờ phương

pháp phẫu thuật. Tiến sĩ Strauss nói một cách gay gắt. Hãy nhìn xem anh ấy đã học đọc và viết tốt như thế nào đối với độ tuổi trí tuệ thấp của anh ấy, thật là một sự đau đớn** khi bạn và tôi học tập những tinh thần về **sức sống mà không cần sự trợ giúp. Điều đó thể hiện sự mãnh liệt của động cơ-vation. Nó so sánh** a tremen** achev** Tôi nói chúng ta sử dụng Charlie. Tôi không hiểu hết lời nhưng có vẻ như bác sĩ Strauss đứng về phía tôi còn người kia thì không. Sau đó bác sĩ Nemur gật đầu, ông ấy nói được rồi, có lẽ bạn đúng. Chúng tôi sẽ sử dụng Charlie. Khi anh ấy nói rằng tôi quá phấn khích, tôi đã nhảy lên và bắt tay anh ấy vì đã rất tốt với tôi. Tôi nói với anh ấy rằng cảm ơn bác sĩ, bạn sẽ không hối tiếc vì đã cho tôi cơ hội thứ hai. Và ý tôi là như tôi đã nói với anh ấy. Sau vở opera tôi sẽ cố tỏ ra thông minh. Tôi sẽ cố gắng hết sức. progres report 5-10 tháng 3 Tôi bị trượt. Rất nhiều y tá và những người xét nghiệm cho tôi đã đến mang kẹo cho tôi và chúc tôi may mắn. Tôi hy vọng tôi gặp may mắn. Tôi đã có được chiếc chân thỏ và đồng xu may mắn của mình. Chỉ có một con mèo đen vượt qua tôi khi tôi đang đến bệnh viện. Tiến sĩ Strauss nói đừng mê tín Charlie đây là khoa học. Dù sao thì tôi vẫn giữ cái chân thỏ bên mình. Tôi hỏi bác sĩ Strauss liệu tôi có thể đánh bại Algernon trong cuộc đua sau vở opera không và ông ấy nói có thể. Nếu operashun hoạt động, tôi sẽ cho con chuột đó thấy tôi cũng có thể thông minh như nó. Có lẽ thông minh hơn. Sau đó, tôi sẽ đọc tốt hơn và đánh vần những từ hay, biết nhiều thứ và giống như những người khác. Tôi muốn được thông minh như những người khác. Nếu nó hoạt động hiệu quả, họ sẽ làm cho mọi người trở nên thông minh hơn trên toàn thế giới. Họ không cho tôi ăn gì sáng nay. Tôi không biết việc ăn uống đó có liên quan gì đến việc trở nên thông minh hơn. Tôi rất đói và bác sĩ Nemur đã lấy đi hộp kẹo của tôi. Tiến sĩ Nemur đó là một người hay gắt gỏng. Bác sĩ Strauss nói tôi có thể lấy lại nó sau cuộc phẫu thuật. Bạn không thể ăn trước khi phẫu thuật.... báo cáo tiến độ 6-15 tháng 3 Việc phẫu

thuật không gây đau đớn. Anh ấy đã làm điều đó khi tôi đang ngủ. Hôm nay họ đã tháo băng đô ra khỏi đầu tôi để tôi có thể lập BÁO CÁO TIẾN ĐỘ. Tiến sĩ Nemur, người đã xem xét một số bài khác của tôi, nói rằng tôi đánh vần sai TIẾN ĐỘ và chỉ cho tôi cách đánh vần nó và cả BÁO CÁO. Tôi phải cố gắng ghi nhớ điều đó. Tôi có một trí nhớ rất tệ về chính tả. Tiến sĩ Strauss nói rằng tôi có thể kể về tất cả những điều xảy ra với tôi nhưng ông ấy nói tôi nên kể nhiều hơn về những gì tôi cảm nhận và suy nghĩ. Khi tôi nói với anh ấy rằng tôi không biết phải nghĩ thế nào thì anh ấy nói hãy thử. Lúc nào bọn cướp cứ ở trong mắt tôi, tôi cố gắng suy nghĩ. Không có chuyện gì xảy ra. Tôi không biết phải nghĩ về điều gì. Có lẽ nếu tôi hỏi anh ấy, anh ấy sẽ cho tôi biết làm thế nào để tôi có thể nghĩ rằng bây giờ tôi phải thông minh hơn. Người thông minh nghĩ gì. Tôi cho là những thứ lạ mắt. Tôi ước tôi biết một số điều thú vị. báo cáo tiến độ ngày 19 tháng 7 Không có gì vui vẻ cả. Tôi đã có rất nhiều bài kiểm tra và các loại cuộc đua khác nhau với Algernon. Tôi ghét con chuột đó. Anh ấy luôn đánh đập tôi. Tiến sĩ Strauss nói tôi phải chơi những trò chơi đó. Và anh ấy nói rằng một lúc nào đó tôi phải làm lại những bài kiểm tra đó. Những vết mực đó thật ngu ngốc. Và những hình ảnh đó cũng thật ngu ngốc. Tôi thích vẽ một bức tranh về một người đàn ông và một người phụ nữ nhưng tôi sẽ không bịa ra những lời nói dối về con người. Tôi đau đầu vì phải suy nghĩ quá nhiều. Tôi nghĩ bác sĩ Strauss là bạn tôi nhưng ông ấy không giúp tôi. Anh ấy không bảo tôi phải nghĩ gì hoặc khi nào tôi sẽ thông minh hơn. Cô Kinnian không đến gặp tôi. Tôi nghĩ việc viết những báo cáo tiến độ này cũng thật ngu ngốc. báo cáo tiến độ ngày 8-23 tháng 3 Tôi sẽ quay lại làm việc tại nhà máy. Họ nói tốt hơn hết là tôi nên quay lại làm việc nhưng tôi không thể nói cho ai biết operashun là để làm gì và tôi phải đến bệnh viện một tiếng mỗi đêm sau giờ làm việc. Họ sẽ trả tiền cho tôi mỗi tháng để học cách trở nên thông minh. Tôi rất vui vì tôi sẽ quay lại làm việc vì tôi nhớ

công việc của mình, nhớ tất cả bạn bè và tất cả những niềm vui mà chúng tôi có ở đó. Tiến sĩ Strauss nói rằng tôi không nên viết ra mọi thứ nhưng tôi không cần phải làm điều đó hàng ngày chỉ khi tôi nghĩ về điều gì đó hoặc điều gì đó thú vị xảy ra. Anh ấy nói đừng lo lắng vì nó tốn thời gian và diễn ra chậm. Anh ấy nói phải mất một thời gian dài Algernon mới thông minh hơn trước gấp 3 lần. Đó là lý do tại sao Algernon đánh tôi liên tục vì anh ta cũng mắc bệnh operashund đó. Điều đó làm cho tôi cảm thấy tốt hơn. Tôi chắc chắn có thể làm điều đó nhanh hơn một con chuột bình thường. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ đánh bại anh ta. Đó sẽ là một cái gì đó. Cho đến nay Algernon trông có vẻ thông minh và thông minh. Ngày 25 tháng 3 (Tôi không cần phải viết BÁO CÁO TIẾN ĐỘ lên trên nữa chỉ khi tôi nộp nó mỗi tuần một lần cho Tiến sĩ Nemur. Tôi chỉ cần ghi ngày tháng vào. Điều đó giúp tiết kiệm thời gian) Hôm nay chúng tôi đã có rất nhiều niềm vui ở nhà máy. Joe Carp nói này, hãy nhìn xem Charlie đã diễn vở opera ở đâu, họ đã làm gì Charlie đã bỏ não vào. Tôi định nói với anh ấy nhưng tôi nhớ rằng bác sĩ Strauss đã nói không. Sau đó Frank Reilly nói bạn đã làm gì Charlie quên chìa khóa và khó mở cửa. Điều đó làm tôi chán nản. Họ thực sự là bạn của tôi và họ thích tôi. Đôi khi ai đó sẽ nói này, hãy nhìn Joe, Frank hoặc George, anh ấy thực sự đã thu hút được Charlie Gordon. Tôi không biết tại sao họ lại nói vậy nhưng họ luôn nói nhảm. Sáng nay Amos Borg, người đàn ông thứ 4 ở Donnegans đã sử dụng tên tôi khi hét vào mặt cậu bé văn phòng Ernie. Ernie bị mất một gói hàng. Anh ấy nói Ernie vì Chúa, bạn đang cố gắng trở thành Charlie Gordon. Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại nói như vậy. Ngày 28 tháng 3 tối nay bác sĩ Strauss đến phòng tôi để xem tại sao tôi không vào như dự định. Tôi nói với anh ấy rằng tôi không muốn chạy đua với Algernon nữa. Anh ấy nói tôi không cần phải vào trong một thời gian nhưng tôi ngại vào. Anh ấy có quà cho tôi. Tôi nghĩ đó là một chiếc tivi nhỏ nhưng không phải vậy. Anh ấy nói tôi phải bật nó

lên khi đi ngủ. Tôi bảo bạn đùa sao tôi lại bật nó lên khi đi ngủ. Ai đã từng đàn một thứ như thế. Nhưng anh ấy nói nếu tôi muốn trở nên thông minh hơn thì tôi phải làm theo những gì anh ấy nói. Tôi nói với anh ấy rằng tôi không nghĩ mình sẽ thông minh hơn và anh ấy đặt tay lên người tôi và nói Charlie, anh chưa biết điều đó nhưng anh ngày càng thông minh hơn. Bạn sẽ không nhận thấy trong một thời gian. Tôi nghĩ anh ấy chỉ tử tế để khiến tôi cảm thấy dễ chịu vì trông tôi chẳng thông minh hơn chút nào.Ồ vâng tôi gần như quên mất. Tôi hỏi anh ấy khi nào tôi có thể quay lại lớp học ở trường Miss Kinnians. Anh ấy nói tôi sẽ không đi của họ. Anh ấy nói rằng cô Kinnian sẽ sớm đến bệnh viện để bắt đầu và dạy tôi trò chơi speshul. 29/03 Chiếc TV điên rồ đó mở suốt đêm. Làm sao tôi có thể ngủ được khi có thứ gì đó la hét những điều điên rồ suốt đêm bên tai. Và những hình ảnh hấp dẫn.Ồ. Tôi không biết nó nói gì khi tôi thức dậy vậy làm sao tôi biết được khi nào tôi đang ngủ. Tiến sĩ Strauss nói không sao cả. Anh ấy nói não tôi sẽ hoạt động khi tôi ngủ và điều đó sẽ giúp ích cho tôi khi cô Kinnian bắt đầu bài học của tôi trong bệnh viện (chỉ có điều tôi mới phát hiện ra rằng đó không phải là bệnh viện mà là phòng thí nghiệm.) Tôi nghĩ chuyện đó thật điên rồ. Nếu bạn có thể trở nên thông minh khi ngủ thì tại sao mọi người lại đến trường? Điều đó tôi không nghĩ sẽ hiệu quả. Tôi thường xuyên xem chương trình muộn và chương trình muộn trên TV và điều đó không bao giờ khiến tôi trở nên thông minh. Có lẽ bạn phải ngủ trong khi xem nó. báo cáo tiến độ 9-3 tháng 4 Bác sĩ Strauss chỉ cho tôi cách vặn nhỏ TV để bây giờ tôi có thể ngủ. Tôi không nghe thấy gì cả. Và tôi vẫn không hiểu nó nói gì. Có vài lần tôi xem lại nó vào buổi sáng để tìm hiểu xem mình đã học được gì khi ngủ nhưng tôi không nghĩ vậy. Cô Kinnian nói Có lẽ đó là một langwidge khác. Nhưng hầu hết các lần nó nghe có vẻ Mỹ. Nó nói nhanh hơn cả cô Gold, giáo viên lớp 6 của tôi. Tôi đã nói với bác sĩ Strauss rằng thông minh trong giấc ngủ có ích lợi gì. Tôi muốn trở nên

thông minh khi thức dậy. Anh ấy nói điều tương tự và tôi có hai suy nghĩ. Có tiềm thức và ý thức (đó là cách bạn đánh vần nó). Và một người không nói cho người kia biết nó đang làm gì. Họ thậm chí không nói chuyện với nhau. Đó là lý do tại sao tôi mơ. Và chàng trai ơi, tôi đã có những giấc mơ điên rồ.Ồ. Kể từ đêm TV đó. Buổi diễn muộn muộn. Tôi quên hỏi anh ấy rằng chỉ có tôi hay mọi người đều có hai tâm trí đó. (Tôi vừa tra từ đó trong từ điển mà bác sĩ Strauss đưa cho tôi. Từ này là tiềm thức. adj. Thuộc bản chất của hoạt động tinh thần nhưng không hiện diện trong ý thức; như, xung đột tiềm thức của ham muốn.) Còn nhiều nữa nhưng tôi vẫn chưa biết. biết nó có ý nghĩa gì. Đây không phải là một cuốn từ điển tốt cho những người ngu ngốc như tôi. Dù sao thì cơn đau đầu cũng đến từ bữa tiệc. Những người bạn của tôi ở nhà máy Joe Carp và Frank Reilly đã mời tôi đến Muggsys Saloon để uống chút gì đó. Tôi không thích uống rượu nhưng họ nói chúng tôi sẽ có rất nhiều niềm vui. Tôi đã có một thời gian tốt đẹp. Joe Carp bảo tôi nên chỉ cho các cô gái cách tôi lau nhà vệ sinh trong nhà máy và anh ấy đã lấy cho tôi một cây lau nhà. Tôi cho họ xem và mọi người đều cười nhạo khi tôi kể rằng ông Donnegan nói tôi là người lao công giỏi nhất ông từng có vì tôi thích công việc của mình và làm nó tốt và không bao giờ bỏ lỡ một ngày nào ngoại trừ công việc operashun của mình. Tôi nói cô Kinnian luôn nói Charlie hãy tự hào về công việc của bạn vì bạn làm nó tốt. Mọi người đều cười nhạo và chúng tôi đã có một khoảng thời gian vui vẻ và họ mời tôi rất nhiều đồ uống và Joe nói Charlie là một quân bài khi anh ấy bị đánh bại. Tôi không biết điều đó có nghĩa là gì nhưng mọi người đều thích tôi và chúng tôi rất vui vẻ. Tôi nóng lòng muốn trở nên thông minh như những người bạn thân nhất của tôi là Joe Carp và Frank Reilly. Tôi không nhớ bữa tiệc kết thúc như thế nào nhưng tôi nghĩ tôi đã ra ngoài mua báo và cà phê cho Joe và Frank và khi tôi quay lại thì không còn ai ở đó cả. Tôi đã tìm kiếm chúng khắp nơi cho đến tận khuya. Sau đó tôi không nhớ

rõ lắm nhưng tôi nghĩ mình buồn ngủ hoặc bị ốm. Một cảnh sát tốt bụng đã đưa tôi về nhà Đó là những gì bà chủ nhà Flynn nói. Nhưng tôi bị đau đầu và có một cục u lớn trên đầu. Tôi nghĩ có lẽ tôi đã bị ngã nhưng Joe Carp nói rằng đó là do cảnh sát đã nhiều lần đánh đập những người say rượu. Tôi không nghĩ vậy. Cô Kinnian nói cảnh sát phải giúp đỡ mọi người. Dù sao thì tôi cũng bị đau đầu dữ dội và tôi bị ốm và đau khắp người. Tôi không nghĩ tôi sẽ uống rượu nữa. Ngày 6 tháng 4 tôi đánh bại Algernon! Tôi thậm chí còn không biết mình đã đánh bại anh ta cho đến khi người kiểm tra Burt nói với tôi. Sau đó, lần thứ hai tôi thua vì quá phấn khích và ngã khỏi ghế trước khi hoàn thành. Nhưng sau đó tôi đã đánh anh ta thêm 8 lần nữa. Chắc hẳn tôi phải rất thông minh mới có thể đánh bại được một con chuột thông minh như Algernon. Nhưng tôi không cảm thấy thông minh hơn. Tôi muốn đưa Algernon thêm lần nữa nhưng Burt nói thế là đủ cho một ngày rồi. Họ để tôi ôm anh ấy một lúc. Anh ấy không tệ lắm. Anh ấy mềm mại như một quả bóng bông. Anh ấy chớp mắt và khi anh ấy mở mắt ra, trông mắt có màu đen và hồng. Tôi nói tôi có thể cho anh ấy ăn không vì tôi cảm thấy tồi tệ khi đánh anh ấy và tôi muốn trở nên tử tế và kết bạn. Burt nói không, Algernon là một con chuột rất thông minh với khả năng hoạt động giống như của tôi, và nó là loài động vật đầu tiên giữ được trí thông minh lâu dài như vậy. Anh ấy nói với tôi rằng Algernon thông minh đến mức mỗi ngày anh ấy phải giải một bài kiểm tra để có được thức ăn. Nó giống như một cái khóa trên cửa thay đổi mỗi khi Algernon đi ăn nên anh ấy phải học thứ gì đó mới để lấy đồ ăn. Điều đó làm tôi buồn vì nếu không học được thì anh ấy sẽ đói. Tôi không nghĩ việc bắt bạn vượt qua bài kiểm tra để được ăn là đúng. Tiến sĩ Nemur thích biết bao khi mỗi lần muốn ăn đều phải vượt qua bài kiểm tra. Tôi nghĩ tôi sẽ làm bạn với Algernon. Ngày 9 tháng 4 Tối nay sau giờ làm việc, cô Kinnian có mặt ở phòng thí nghiệm. Cô ấy trông có vẻ vui mừng khi gặp tôi nhưng lại sợ hãi. Tôi bảo cô ấy

đừng lo lắng, cô Kinnian, tôi chưa thông minh và cô ấy đã cười nhạo. Cô ấy nói tôi tin tưởng vào bạn Charlie vì bạn đã nỗ lực rất nhiều để đọc và viết đúng hơn tất cả những người khác. Lúc đầu, bạn sẽ có nó với một chút ý muốn và bạn sẽ làm được điều gì đó cho khoa học. Chúng tôi đang đọc một cuốn sách rất khó. Nó có tên là Robinson Crusoe kể về một người đàn ông bị mê hoặc bởi món tráng miệng Iland. Anh ấy thông minh và có thể tìm ra mọi thứ để có được một ngôi nhà, thức ăn và anh ấy là một vận động viên bơi lội giỏi. Chỉ có điều tôi thấy tiếc vì anh ấy cô đơn và không có bạn bè. Nhưng tôi nghĩ họ phải là ai đó khác trên đảo vì có một bức ảnh với chiếc ô ngộ nghĩnh của anh ấy nhìn vào dấu chân. Tôi hy vọng anh ấy có được một người bạn và không cô đơn. Ngày 10 tháng 4 Cô Kinnian dạy tôi đánh vần tốt hơn. Cô ấy nói hãy nhìn vào một từ và nhắm mắt lại và nói đi nói lại cho đến khi bạn nhớ. Tôi gặp rất nhiều vấn đề với việc bạn nói đã ném và đủ và khó đến mức bạn không nói enew và tew. Bạn phải nói đủ và tuff. Đó là cách tôi viết nó trước khi tôi bắt đầu thông minh hơn. Tôi bối rối nhưng cô Kinnian nói rằng không có lý do gì trong việc đánh vần cả. Ngày 14 tháng 4 Đã hoàn thành Robinson Crusoe. Tôi muốn tìm hiểu thêm về chuyện gì đã xảy ra với anh ấy nhưng cô Kinnian nói rằng chỉ có vậy thôi. Tại sao. Ngày 15 tháng 4 cô Kinnian nói tôi đang học nhanh. Cô ấy đọc một số Báo cáo Tiến độ và nhìn tôi với ánh mắt buồn cười. Cô ấy nói tôi là một người tốt và tôi sẽ cho họ thấy tất cả. Tôi hỏi cô ấy tại sao. Cô ấy nói đừng bận tâm nhưng tôi sẽ không cảm thấy tồi tệ nếu phát hiện ra mọi người không tốt như tôi nghĩ. Cô ấy nói rằng đối với một người mà Chúa ban cho bạn quá ít thì lại làm được nhiều việc hơn rất nhiều người có bộ não mà họ thậm chí chưa bao giờ sử dụng. Tôi nói tất cả bạn bè của tôi đều là những người thông minh nhưng có tốt. Họ thích tôi và họ chưa bao giờ làm điều gì không tốt đẹp. Sau đó, cô ấy bị thứ gì đó bay vào mắt và cô ấy phải chạy ra phòng vệ sinh nữ. Ngày 16 tháng 4 Hôm nay, tôi lerned, dấu phẩy, đây là dấu

phẩy (,), một dấu chấm, có đuôi, cô Kinnian, nói rằng nó quan trọng, bởi vì, nó làm cho việc viết, tốt hơn, cô ấy nói, ai đó, có thể mất, rất nhiều tiền, nếu một dấu phẩy, không ở đúng chỗ, tôi không có, bất kỳ khoản tiền nào, và tôi không hiểu, dấu phẩy giúp bạn không bị mất nó như thế nào. 17 tháng 4 1 dùng sai dấu phẩy. Dấu câu của nó. Cô Kinnian bảo tôi tra từ điển những từ dài để học cách đánh vần chúng. Tôi đã nói có gì khác biệt nếu bạn vẫn có thể đọc nó. Cô ấy nói đó là một phần trong quá trình học tập của bạn nên bây giờ tôi sẽ tra cứu tất cả các từ. Tôi không chắc cách đánh vần. Viết kiểu đó thì lâu lắm nhưng chỉ cần tra một lần là viết đúng. Cô ấy chỉ ra rằng bạn phải trộn chúng lại với nhau? tôi" làm thế nào để kết hợp chúng! chúng (và bây giờ; tôi có thể! trộn tất cả các loại" dấu câu, trong! bài viết của tôi? Có rất nhiều! quy tắc? để học; nhưng tôi đang ghi nhớ chúng trong đầu. Một điều Tôi thích, thưa cô Kinnian thân mến: (đó là cách viết trong một bức thư kinh doanh nếu tôi từng bước vào lĩnh vực kinh doanh) có phải cô ấy luôn cho tôi một lý do" khi--tôi hỏi. Cô ấy là một thiên tài! Tôi ước gì tôi bạn sẽ thông minh hơn" như cô ấy; (Dấu câu, thú vị!) Ngày 18 tháng 4 Tôi thật là ngu ngốc! Tôi thậm chí còn không hiểu cô ấy đang nói về điều gì. Tôi đã đọc cuốn sách ngữ pháp tối qua và nó giải thích toàn bộ Sau đó, tôi thấy nó giống như những gì cô Kinnian đang cố nói với tôi, nhưng tôi không hiểu. Cô Kinnian nói rằng chiếc TV hoạt động trong giấc ngủ của tôi đã giúp ích cho cô ấy và tôi. hill. Sau khi tôi tìm ra cách sử dụng dấu câu, tôi đọc lại tất cả các Báo cáo tiến độ cũ của mình từ đầu. Chàng trai, tôi có mắc lỗi chính tả và dấu câu không, tôi đã nói với cô Kinnian rằng tôi nên xem lại các trang và sửa tất cả các lỗi nhưng cô ấy lại không. nói, "Không, Charlie, Tiến sĩ Nemur muốn chúng như hiện tại. Đó là lý do tại sao anh ấy để bạn giữ chúng sau khi chúng được chụp ảnh để xem sự tiến bộ của bạn. Anh tiến bộ rất nhanh, Charlie." Điều đó làm tôi cảm thấy dễ chịu. Sau giờ học, tôi xuống chơi với Algernon.

Chúng tôi không đùa nhau nữa. Ngày 20 tháng 4, tôi cảm thấy khó chịu trong người. Không ốm như bệnh của bác sĩ, nhưng Trong lồng ngực tôi cảm thấy trống rỗng như bị đâm và ợ chua cùng một lúc. Tôi định không viết về nó, nhưng tôi đoán là tôi phải làm vậy, vì nó quan trọng. Hôm nay là lần đầu tiên tôi đi làm ở nhà. Tối qua Joe Carp và Frank Reilly đã mời tôi đến dự một bữa tiệc. Có rất nhiều cô gái và một số đàn ông ở nhà máy. Tôi nhớ lần trước tôi đã say quá nên tôi nói với Joe rằng tôi không muốn gì cả. để uống. Thay vào đó, anh ấy đưa cho tôi một cốc coca-cola đơn giản. Chúng tôi đã rất vui vẻ trong một thời gian. Joe nói rằng tôi nên khiêu vũ với Ellen và cô ấy sẽ dạy tôi các bước. Tôi đã ngã vài lần và tôi không hiểu tại sao. một người khác đang nhảy ngoài Ellen và tôi. Và lúc nào tôi cũng bị vấp ngã vì chân của ai đó luôn thò ra ngoài. Rồi khi tôi đứng dậy, tôi nhìn thấy vẻ mặt của Joe và điều đó khiến tôi có cảm giác buồn cười trong bụng. "Anh ấy là một người hét lên," một trong những cô gái nói. Mọi người đều cười. "Nhìn anh ấy kìa. Anh ấy đang đỏ mặt. Charlie đang đỏ mặt." "Này, Ellen, bạn đã làm gì với Charlie vậy? Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy hành động như vậy trước đây." Tôi không biết phải làm gì hoặc rẽ vào đâu. Mọi người đang nhìn tôi và cười và tôi cảm thấy trần trụi. Tôi muốn trốn tránh. Tôi chạy ra ngoài và nôn ói. Sau đó tôi đi bộ về nhà. Thật buồn cười là tôi chưa bao giờ biết rằng Joe, Frank và những người khác luôn thích có tôi bên cạnh để trêu chọc tôi. Bây giờ tôi biết ý nghĩa của câu "kéo theo Charlie Gordon". Tôi xấu hổ. báo cáo tiến độ 10-21/4 Vẫn chưa vào nhà máy. Tôi bảo bà Flynn, bà chủ nhà gọi điện báo cho ông Donnegan rằng tôi bị ốm. Gần đây bà Flynn nhìn tôi rất buồn cười như đang sợ hãi. Tôi nghĩ đó là một điều tốt khi biết được mọi người cười nhạo tôi như thế nào. Tôi đã nghĩ về nó rất nhiều. Đó là bởi vì tôi quá ngu ngốc và thậm chí tôi còn không biết mình đang làm điều gì đó ngu ngốc khi nào. Mọi người nghĩ thật buồn cười khi một người ngu ngốc

không thể làm mọi việc theo cách họ có thể. Dù sao thì bây giờ tôi biết mình đang thông minh hơn mỗi ngày. Tôi biết dấu câu và tôi có thể đánh vần tốt. Tôi thích tra tất cả những từ khó trong từ điển và tôi nhớ chúng. Bây giờ tôi đọc rất nhiều và cô Kinnian nói tôi đọc rất nhanh. Đôi khi tôi thậm chí còn hiểu những gì tôi đang đọc và nó vẫn còn trong tâm trí tôi. Có những lúc nhắm mắt nghĩ về một trang sách rồi tất cả lại hiện về như một bức tranh. Ngoài lịch sử, địa lý và số học, cô Kinnian còn khuyên tôi nên bắt đầu học ngoại ngữ. Tiến sĩ Strauss đưa cho tôi thêm vài cuộn băng để tôi bật khi ngủ. Tôi vẫn không hiểu tâm trí có ý thức và vô thức hoạt động như thế nào, nhưng bác sĩ Strauss nói đừng lo lắng. Anh ấy yêu cầu tôi hứa rằng khi tôi bắt đầu học các môn đại học vào tuần tới, tôi sẽ không đọc bất kỳ cuốn sách nào về tâm lý học - nghĩa là cho đến khi anh ấy cho phép tôi. Hôm nay tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nhưng tôi đoán là tôi vẫn hơi tức giận vì lúc nào mọi người cũng cười và chế giễu tôi vì tôi không thông minh cho lắm. Khi tôi trở nên thông minh như bác sĩ Strauss nói, với chỉ số IQ gấp ba lần 68, thì có lẽ tôi sẽ giống mọi người và mọi người sẽ thích tôi. Tôi không chắc chỉ số IQ là gì, bác sĩ Nemur nói nó là thứ đo lường mức độ thông minh của bạn - giống như cái cân trong hiệu thuốc nặng mấy cân. Nhưng Tiến sĩ Strauss đã tranh cãi gay gắt với anh ta và nói rằng chỉ số IQ không hề ảnh hưởng đến trí thông minh. Ông ấy nói chỉ số IQ cho biết bạn có thể đạt được trí thông minh đến mức nào, giống như những con số ở bên ngoài chiếc cốc đo lường. Bạn vẫn phải đổ đầy đồ vào cốc. Sau đó, khi tôi hỏi Burt, người đưa ra các bài kiểm tra trí thông minh cho tôi và làm việc với Algernon, anh ấy nói rằng cả hai người họ đều sai (chỉ có điều tôi phải hứa là không nói với họ rằng anh ấy đã nói như vậy). Burt nói rằng chỉ số IQ đo lường rất nhiều thứ khác nhau, bao gồm cả những điều bạn đã học và nó thực sự không tốt chút nào. Vì vậy, tôi vẫn không biết IQ là gì ngoại trừ việc tôi sẽ sớm đạt trên 200. Tôi không muốn nói bất cứ

điều gì, nhưng tôi không biết làm sao họ không biết nó là gì, hay nó ở đâu - tôi không hiểu làm sao họ biết bạn có bao nhiêu trong số đó. Tiến sĩ Nemur nói ngày mai tôi phải làm bài kiểm tra Rorshach. Tôi tự hỏi đó là gì. Ngày 22 tháng 4 tôi đã biết Rorshach là gì. Đó là bài kiểm tra tôi đã làm trước khi phẫu thuật - bài kiểm tra có vết mực trên các mảnh bìa cứng. Tôi sợ chết khiếp trước những vết mực đó. Tôi biết người đàn ông đó sẽ yêu cầu tôi tìm những bức ảnh đó nhưng tôi biết mình không thể. Tôi tự nghĩ, giá như có cách nào đó để biết loại hình ảnh nào được giấu ở đó. Có lẽ không có bức ảnh nào cả. Có lẽ đó chỉ là một trò lừa để xem liệu tôi có đủ ngu ngốc để tìm kiếm thứ gì đó không có ở đó hay không. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi tôi đã thấy khó chịu với anh ấy. "Được rồi, Charlie," anh ấy nói, "anh đã từng nhìn thấy những tấm thiệp này trước đây. Nhớ chứ?" "Tất nhiên là tôi nhớ." Cách tôi nói, anh ấy biết tôi đang tức giận và tỏ ra ngạc nhiên. "Vâng, tất nhiên rồi. Bây giờ tôi muốn bạn nhìn vào cái này. Đây có thể là gì? Bạn nhìn thấy gì trên tấm thiệp này? Mọi người nhìn thấy đủ thứ trong những vết mực này. Hãy cho tôi biết nó có thể có ý nghĩa gì đối với bạn - nó có tác dụng gì bạn nghĩ tới." Tôi đã bị sốc. Đó không phải là điều tôi mong đợi anh ấy sẽ nói. "Ý bạn là không có bức ảnh nào được giấu trong những vết mực đó?" Anh cau mày và tháo kính ra. "Cái gì?" "Những bức tranh. Ẩn trong vết mực. Lần trước cậu đã nói với tôi rằng mọi người đều có thể nhìn thấy chúng và cậu cũng muốn tôi tìm thấy chúng." Anh ấy giải thích với tôi rằng lần trước anh ấy đã sử dụng gần như chính xác những từ mà anh ấy đang sử dụng bây giờ. Tôi không tin, và tôi vẫn nghi ngờ rằng lúc đó anh ấy đã lừa dối tôi chỉ để mua vui. Trừ khi - tôi không biết nữa - liệu tôi có thể yếu đuối đến thế không? Chúng tôi xem qua các tấm thẻ một cách chậm rãi. Một cái trông giống như một cặp dơi đang giật mạnh thứ gì đó. Một người khác trông giống như hai người đàn ông đang đấu

kiếm bằng kiếm. Tôi đã tưởng tượng ra đủ thứ. Tôi đoán là tôi đã bị cuốn đi. Nhưng tôi không còn tin tưởng anh ta nữa, và tôi cứ quay chúng lại, thậm chí nhìn lại phía sau để xem có thứ gì ở đó mà tôi phải bắt không. Trong khi anh ấy đang ghi chép, tôi lén liếc qua khoe mắt để đọc nó. Nhưng tất cả đều ở dạng mã trông như thế này: WF+A DdF-Ad orig. WF-A SF + obj Bài kiểm tra vẫn không có ý nghĩa với tôi. Đối với tôi, dường như ai cũng có thể bịa ra những lời nói dối về những điều mà họ thực sự không tưởng tượng ra? Có lẽ tôi sẽ hiểu điều đó khi bác sĩ Strauss cho phép tôi đọc về tâm lý học. Ngày 25 tháng 4, tôi đã tìm ra một cách mới để sắp xếp máy móc trong nhà máy, và ông Donnegan nói rằng nó sẽ giúp ông tiết kiệm được 10.000 đô la mỗi năm về nhân công và tăng sản lượng. Anh ấy đã thưởng cho tôi 25 đô la. Tôi muốn đưa Joe Carp và Frank Reilly đi ăn trưa để ăn mừng, nhưng Joe nói anh ấy phải mua một số thứ cho vợ, còn Frank nói anh ấy sẽ gặp anh họ của mình để ăn trưa. Tôi đoán sẽ phải mất một thời gian ngắn để họ quen với những thay đổi ở tôi. Có vẻ như mọi người đều sợ tôi. Khi tôi đến chỗ Amos Borg và chạm vào anh ta, anh ta nhảy lên không trung. Mọi người không còn nói chuyện với tôi nhiều nữa và không còn đùa cợt như trước nữa. Nó làm cho công việc trở nên cô đơn. Ngày 27 tháng 4 Hôm nay tôi lấy hết can đảm mời cô Kinnian đi ăn tối với tôi vào tối mai để ăn mừng tiền thưởng của tôi. Lúc đầu cô ấy không chắc điều đó có đúng không, nhưng tôi đã hỏi bác sĩ Strauss và ông ấy nói rằng điều đó không sao cả. Tiến sĩ Strauss và Tiến sĩ Nemur dường như không hợp nhau cho lắm. Họ đang tranh cãi mọi lúc. Chiều nay tôi nghe thấy họ la hét. Tiến sĩ Nemur nói rằng đó là thí nghiệm và nghiên cứu của ông ấy, và bác sĩ Strauss đáp lại rằng ông ấy cũng đóng góp nhiều như vậy, vì ông ấy đã tìm thấy tôi thông qua cô Kinnian và ông ấy đã thực hiện ca phẫu thuật. Tiến sĩ Strauss nói rằng một ngày nào đó hàng nghìn bác sĩ phẫu thuật thần kinh có thể sẽ sử dụng kỹ thuật của ông trên toàn thế giới. Tiến sĩ Nemur

muốn công bố kết quả thí nghiệm vào cuối tháng. Tiến sĩ Strauss muốn đợi một thời gian để chắc chắn. Tiến sĩ Strauss cho biết Tiến sĩ Nemur quan tâm đến Chủ tịch Tâm lý học tại Princeton hơn là quan tâm đến cuộc thí nghiệm. Tiến sĩ Nemur nói rằng Tiến sĩ Strauss chẳng qua là một kẻ cơ hội đang cố gắng đạt được vinh quang trên đôi đuôi áo khoác của mình. Khi rời đi sau đó, tôi thấy mình run rẩy. Tôi không biết chắc tại sao, nhưng cứ như thể lần đầu tiên tôi nhìn rõ cả hai người đàn ông vậy. Tôi nhớ đã nghe Burt nói rằng Tiến sĩ Nemur có một bà vợ luôn thúc giục ông xuất bản mọi thứ để ông có thể trở nên nổi tiếng. Burt nói ước mơ của đời cô là có được một người chồng thành đạt. Ngày 28 tháng 4, tôi không hiểu tại sao tôi chưa bao giờ nhận thấy cô Kinnian thực sự xinh đẹp đến thế nào. Cô ấy có đôi mắt nâu và mái tóc nâu bồng bềnh dài đến đỉnh cổ. Cô ấy mới ba mươi tư thôi! Tôi nghĩ ngay từ đầu tôi đã có cảm giác rằng bà là một thiên tài không thể tiếp cận được - và rất, rất già. Bây giờ, mỗi lần nhìn thấy cô ấy lại trẻ ra và đáng yêu hơn. Chúng tôi đã ăn tối và nói chuyện rất lâu. Khi cô ấy nói tôi sẽ đi quá nhanh nên tôi sẽ bỏ cô ấy lại phía sau, tôi cười lớn. "Đó là sự thật, Charlie. Bạn đã đọc giỏi hơn tôi rồi. Bạn có thể đọc lướt qua cả một trang trong khi tôi chỉ có thể đọc được vài dòng mỗi lần. Và bạn nhớ từng điều bạn đọc. Tôi' Thật may mắn nếu tôi có thể nhớ lại những ý chính và ý nghĩa chung." "Tôi cảm thấy mình không thông minh, có rất nhiều thứ tôi không hiểu." Cô ấy lấy ra một điều thuốc và tôi châm lửa cho cô ấy. "Bạn phải kiên nhẫn một chút. Chỉ trong vài ngày và vài tuần, bạn sẽ hoàn thành được những việc mà người bình thường phải làm trong cả cuộc đời. Đó là điều khiến điều đó thật tuyệt vời. Bây giờ bạn giống như một miếng bọt biển khổng lồ, thấm dẫm mọi thứ. Các sự kiện, số liệu, kiến thức tổng quát Và bạn cũng sẽ sớm bắt đầu kết nối chúng với nhau. Bạn sẽ thấy các nhánh học tập khác nhau có liên quan với nhau như thế nào. Có nhiều cấp độ, Charlie ạ, giống như những bậc

thang trên một chiếc thang khổng lồ đưa bạn lên cao hơn. cao hơn để nhìn thấy ngày càng nhiều thế giới xung quanh yoti "Tôi chỉ có thể nhìn thấy một chút về điều đó, Charlie, và tôi sẽ không leo cao hơn tôi bây giờ nhiều nữa, nhưng bạn sẽ tiếp tục leo lên và cao hơn nữa, và hãy xem." ngày càng nhiều hơn, và mỗi bước đi sẽ mở ra những thế giới mới mà bạn thậm chí chưa từng biết đến sự tồn tại của nó." Cô cau mày. "Tôi hy vọng... . Tôi chỉ hy vọng Chúa..." "Cái gì?" "Đừng bận tâm, Charles. Tôi chỉ hy vọng tôi đã không sai khi khuyên bạn đi sâu vào vấn đề này ngay từ đầu." Tôi cười. "Sao có thể như vậy được? Nó đã hoạt động, phải không? Ngay cả Algernon cũng vẫn thông minh." Chúng tôi ngồi đó im lặng một lúc và tôi biết cô ấy đang nghĩ gì khi nhìn tôi đùa giỡn với sợi xích ở chân thỏ và chùm chìa khóa của tôi. Tôi không muốn nghĩ đến khả năng đó nữa hơn là những người lớn tuổi muốn nghĩ đến cái chết. Tôi biết rằng đây mới chỉ là sự khởi đầu. Tôi biết ý của cô ấy về các cấp độ vì tôi đã nhìn thấy một số cấp độ trong số đó rồi. Ý nghĩ phải bỏ cô ấy lại khiến tôi rất buồn. với cô Kinnian. báo cáo tiến độ ngày 11 tháng 4. Tôi đã nghỉ việc ở Công ty Hộp Nhựa Donnegan. Ông Donnegan khẳng định sẽ tốt hơn cho tất cả những người có liên quan nếu tôi rời đi. Tôi đã làm gì để khiến họ ghét tôi như vậy? Tôi biết điều đó khi ông Donnegan cho tôi xem bản kiến nghị. Tám trăm cái tên, tất cả mọi người trong nhà máy, ngoại trừ Fanny Girden. Quét nhanh danh sách, tôi thấy ngay rằng tên của cô ấy là cái tên duy nhất còn thiếu. bị sa thải. Joe Carp và Frank Reilly cũng không nói với tôi về chuyện đó, ngoại trừ Fanny. Cô ấy là một trong số ít người mà tôi biết đã quyết tâm làm điều gì đó và tin vào điều đó cho dù phần còn lại của thế giới có chứng minh, nói hay làm gì đi chăng nữa - và Fanny không tin rằng đáng lẽ tôi phải bị sa thải. Về nguyên tắc, cô đã phản đối đơn thỉnh nguyện và bất chấp áp lực cũng như những lời đe dọa mà cô đã đưa ra. "Điều đó không có nghĩa là," cô nhận xét, "rằng tôi không

nghĩ có điều gì đó rất kỳ lạ ở anh, Charlie. Họ thay đổi. Tôi không biết. Anh từng là một người tốt, đáng tin cậy, bình thường." anh bạn—có lẽ không quá thông minh, nhưng thành thật mà nói. Ai biết được bạn đã làm gì với chính mình để đột nhiên trở nên thông minh như vậy. Giống như mọi người quanh đây đang nói, Charlie, điều đó không đúng.” "Nhưng làm sao em có thể nói như vậy, Fanny? Có gì sai khi một người trở nên thông minh và muốn tiếp thu kiến thức cũng như hiểu biết về thế giới xung quanh mình?" Cô ấy nhìn chăm chăm vào công việc của mình và tôi quay đi. Không nhìn tôi, bà nói: “Thật là ác khi Eva nghe lời con rắn mà ăn cây tri thức. Thật là ác khi thấy mình trần truồng. Nếu không có điều đó thì không ai trong chúng ta sẽ phải già đi”. và bị bệnh rồi chết.” Một lần nữa, bây giờ, tôi lại có cảm giác xấu hổ bùng cháy trong mình. Trí thông minh này đã tạo ra mối chia rẽ giữa tôi và tất cả những người tôi từng biết và yêu mến. Trước đây họ cười nhạo tôi, khinh thường sự ngu dốt, đần độn của tôi; bây giờ, họ ghét tôi vì kiến thức và sự hiểu biết của tôi. Nhân danh Chúa, họ muốn gì ở tôi? Họ đã đuổi tôi ra khỏi nhà máy. Bây giờ tôi cô đơn hơn bao giờ hết. . Ngày 15 tháng 5 Tiến sĩ Strauss rất giận tôi vì đã không viết bất kỳ báo cáo tiến độ nào trong hai tuần. Anh ấy có lý vì phòng thí nghiệm hiện đang trả lương bình thường cho tôi. Tôi nói với anh ấy rằng tôi quá bận suy nghĩ và đọc sách. Khi tôi chỉ ra rằng viết là một quá trình chậm chạp đến mức khiến tôi mất kiên nhẫn với chữ viết kém của mình, anh ấy đề nghị tôi học cách đánh máy. Giờ đây việc viết đã dễ dàng hơn nhiều vì tôi có thể gõ 75 từ một phút. Tiến sĩ Strauss liên tục nhắc nhở tôi về sự cần thiết phải nói và viết đơn giản để mọi người có thể hiểu được tôi. Tôi sẽ cố gắng xem lại tất cả những điều đã xảy ra với tôi trong hai tuần qua. Algernon và tôi được giới thiệu đến Hiệp hội Tâm lý Hoa Kỳ trong cuộc họp hội nghị với Hiệp hội Tâm lý Thế giới. Chúng tôi đã tạo ra một cảm giác khá thú vị. Tiến sĩ Nemur và Tiến sĩ Strauss rất tự hào về chúng tôi. Tôi nghi ngờ rằng

Tiến sĩ Nemur, người lớn hơn Tiến sĩ Strauss sáu mươi mười tuổi - thấy cần phải nhìn thấy những kết quả rõ ràng từ công việc của mình. Chắc chắn là kết quả của áp lực từ bà Nemur. Trái ngược với ấn tượng ban đầu của tôi về ông, tôi nhận ra rằng Tiến sĩ Nemur không hề là một thiên tài. Anh ấy có một trí óc rất tốt, nhưng nó lại đấu tranh với bóng ma thiếu tự tin. Anh ấy muốn mọi người coi anh ấy là một thiên tài. Vì vậy, điều quan trọng là anh ấy phải cảm thấy rằng công việc của mình được thế giới chấp nhận. Tôi tin rằng Tiến sĩ Nemur sợ sự chậm trễ hơn nữa bởi vì ông ấy lo lắng rằng người khác có thể phát hiện ra những điều này và lấy đi công lao của ông ấy. Mặt khác, Tiến sĩ Strauss có thể được gọi là thiên tài, mặc dù tôi cảm thấy kiến thức của ông còn quá hạn chế. Ông được giáo dục theo truyền thống chuyên môn hóa hẹp; những khía cạnh rộng hơn của nền tảng đã bị bỏ qua nhiều hơn mức cần thiết - ngay cả đối với một bác sĩ giải phẫu thần kinh. Tôi đã bị sốc khi biết rằng ngôn ngữ cổ duy nhất mà anh ấy có thể đọc được là tiếng Latin, tiếng Hy Lạp và tiếng Do Thái, và anh ấy hầu như không biết gì về toán học ngoài trình độ cơ bản của phép tính biến phân. Khi anh ấy thừa nhận điều này với tôi, tôi thấy mình gần như khó chịu. Cứ như thể anh ấy đã che giấu phần này của mình để đánh lừa tôi, giả vờ - giống như nhiều người mà tôi đã khám phá - là người không phải là anh ấy. Bề ngoài thì tôi chưa từng biết ai giống như anh ấy cả. Tiến sĩ Nemur có vẻ không thoải mái khi ở gần tôi. Đôi khi tôi cố gắng nói chuyện với anh ấy, anh ấy chỉ nhìn tôi với ánh mắt lạ lùng rồi quay đi. Lúc đầu tôi rất tức giận khi bác sĩ Strauss nói với tôi rằng tôi đang khiến bác sĩ Nemur mặc cảm tự ti. Tôi nghĩ anh ấy đang chế nhạo tôi và tôi quá nhạy cảm khi bị đem ra làm trò cười. Làm sao tôi biết được rằng một nhà thực nghiệm tâm lý rất được kính trọng như Nemur lại không biết tiếng Hindustani và tiếng Trung Quốc? Thật vô lý khi bạn xem xét công việc đang được thực hiện ở Ấn Độ và Trung Quốc ngày nay trong chính lĩnh vực nghiên cứu của anh ấy. Tôi hỏi Tiến

sĩ Strauss làm thế nào Nemur có thể bác bỏ sự công kích của Rahajamati đối với phương pháp và kết quả của anh ấy nếu Nemur thậm chí không thể đọc chúng ngay từ đầu. Cái nhìn kỳ lạ trên khuôn mặt của Tiến sĩ Strauss chỉ có thể có một trong hai ý nghĩa. Hoặc là anh ấy không muốn kể cho Nemur những gì họ đang nói ở Ấn Độ, hoặc nếu không thì - và điều này làm tôi lo lắng - Dr. Strauss cũng không biết. Tôi phải cẩn thận để nói và viết rõ ràng, đơn giản để mọi người không cười. Ngày 18 tháng năm tôi rất bối rối. Tối qua tôi gặp lại cô Kinnian lần đầu tiên sau hơn một tuần. Tôi cố gắng tránh mọi cuộc thảo luận về các khái niệm trí tuệ và duy trì cuộc trò chuyện ở mức độ đơn giản hàng ngày, nhưng cô ấy chỉ ngậy người nhìn tôi và hỏi tôi muốn nói gì về phương sai toán học tương đương trong Bản Concerto thứ Năm của Dorbermann. Khi tôi cố gắng giải thích thì cô ấy ngăn tôi lại và cười. Tôi đoán là tôi đã tức giận, nhưng tôi nghi ngờ mình đang tiếp cận cô ấy ở mức độ sai lầm. Dù tôi có cố gắng thảo luận điều gì với cô ấy, tôi cũng không thể giao tiếp được. Tôi phải xem lại các phương trình của Vrostadt về Mức độ tiến triển ngữ nghĩa. Tôi thấy mình không còn giao tiếp với mọi người nhiều nữa. Cảm ơn Chúa vì những cuốn sách, âm nhạc và những điều tôi có thể nghĩ tới. Tôi hầu như chỉ ở một mình trong căn hộ của mình tại nhà trọ của bà Flynn và hiếm khi nói chuyện với ai. Ngày 20 tháng 5 tôi sẽ không để ý đến chiếc máy rửa chén mới, một cậu bé. khoảng mười sáu tuổi, ở quán ăn góc phố nơi tôi dùng bữa tối nếu không có chuyện bát đĩa vỡ. Chúng rơi xuống sàn, vỡ tan và văng những mảnh sứ trắng xuống dưới bàn. Cậu bé đứng đó, bàng hoàng và sợ hãi, tay cầm chiếc khay trống. Những tiếng huýt sáo và kêu gọi của khách hàng (những tiếng la hét "Này, lợi nhuận đến rồi!", "Mazeltov!"... và "Ồ, anh ấy không làm việc ở đây lâu mà dường như luôn theo sau tiếng kính vỡ hoặc bát đĩa trong một nhà hàng công cộng) tất cả đều có vẻ làm cậu bối rối. ! Được rồi, đồ ngu,” người chủ hét lên, “đừng đứng

đó! Lấy chổi và quét mớ hỗn độn đó đi. Một cây chổi . . . một cái chổi, đồ ngốc! Nó ở trong bếp. Quét sạch hết các mảnh đi." Cậu bé thấy mình sẽ không bị phạt, vẻ mặt sợ hãi biến mất, cậu mỉm cười và ngâm nga rồi quay lại với cây chổi để quét sàn. Một số khách hàng ồn ào hơn vẫn tiếp tục nhận xét. , tự giấu cợt trước sự tổn hại của anh ấy. "Ở đây, con trai, đằng sau con có một mảnh đẹp..." "Nào, làm lại đi." "Anh ta không ngốc đến thế đâu. Việc bẻ chúng thì dễ hơn là rửa chúng. . Khi đôi mắt trống rỗng của anh ấy lướt qua đám đông những người đang thích thú, anh ấy từ từ bắt chước nụ cười của họ và cuối cùng nở một nụ cười toe toét không chắc chắn trước câu nói đùa mà rõ ràng là anh ấy không hiểu. Tôi cảm thấy khó chịu trong lòng khi nhìn vào sự trống rỗng, đờ đẫn của anh ấy. nụ cười, đôi mắt to sáng của một đứa trẻ, ngập ngừng nhưng háo hức muốn làm vui lòng. Họ đang cười nhạo anh vì anh bị chậm phát triển trí tuệ. Và tôi cũng đã cười nhạo anh. Đột nhiên, tôi tức giận với chính mình và tất cả những người đang cười khẩy. với anh ta, tôi nhảy lên và hét lên, "Im đi! Để anh ấy yên! Không phải lỗi của anh ấy mà anh ấy không thể hiểu được. Anh ta không thể hiểu được lời nói dối là gì! Nhưng vì Chúa. . . anh ấy vẫn là một con người!" Căn phòng trở nên im lặng. Tôi tự nguyện rửa mình vì đã mất kiểm soát và gây ra cảnh tượng này. Tôi cố gắng không nhìn cậu bé khi trả tiền và bước ra ngoài mà không chạm vào thức ăn của mình. Tôi cảm thấy xấu hổ cho cả hai. Thật kỳ lạ khi những người có tình cảm chân thành và nhạy cảm lại không lợi dụng một người sinh ra không có tay, chân hoặc mắt - sao những người như vậy lại không nghĩ gì đến việc lạm dụng một người sinh ra có trí thông minh thấp. rằng cách đây không lâu, tôi thích cậu bé này, đã đóng vai chú hề một cách ngu ngốc. Và tôi gần như đã quên mất bức ảnh của Charlie Gordon ngày xưa vì giờ tôi đã thông minh nên đó là điều cần phải đẩy đi. Tôi mất trí rồi. Nhưng hôm nay nhìn cậu bé đó, lần đầu tiên tôi thấy mình giống hệt cậu

ấy! Chỉ cách đây không lâu, tôi mới biết rằng mọi người đã cười nhạo tôi. Tôi cùng họ cười nhạo chính mình. Điều đó khiến tôi đau lòng hơn cả. Tôi thường đọc lại những báo cáo tiến bộ của mình và nhìn thấy cảnh mù chữ, sự ngây thơ trẻ con, trí tuệ thấp kém ngó ra từ phòng tối, qua lỗ khóa, trước ánh sáng chói lòa. ngoài. Tôi thấy rằng ngay cả trong lúc buồn tẻ, tôi vẫn biết mình kém cỏi và người khác có thứ mà tôi thiếu - thứ gì đó đã từ chối tôi. Trong tình trạng mù lòa về tinh thần, tôi nghĩ rằng bằng cách nào đó nó có mối liên hệ nào đó với khả năng đọc và viết, và tôi chắc chắn rằng nếu tôi có được những kỹ năng đó thì hiển nhiên tôi cũng có trí thông minh. Ngay cả một người đàn ông yếu đuối cũng muốn được như những người đàn ông khác. Một đứa trẻ có thể không biết cách tự ăn hoặc ăn gì, nhưng nó biết đói. Lúc đó tôi là như thế nào, tôi chưa bao giờ biết. Ngay cả với khả năng nhận thức trí tuệ của mình, tôi cũng chưa bao giờ thực sự biết được. Ngày này thật tốt cho tôi. Nhìn rõ hơn về quá khứ, tôi đã quyết định sử dụng kiến thức và kỹ năng của mình để làm việc trong lĩnh vực nâng cao trình độ trí tuệ của con người. Ai được trang bị tốt hơn cho công việc này? Ai khác đã sống ở cả hai thế giới? Đây là người của tôi. Hãy để tôi sử dụng món quà của mình để làm điều gì đó cho họ. Ngày mai, tôi sẽ thảo luận với Tiến sĩ Strauss về cách tôi có thể làm việc trong lĩnh vực này. Tôi có thể giúp anh ấy giải quyết các vấn đề liên quan đến việc sử dụng rộng rãi kỹ thuật đã được áp dụng cho tôi. Tôi có một số ý tưởng hay của riêng mình. Có rất nhiều thứ có thể được thực hiện với kỹ thuật này. Nếu tôi có thể trở thành thiên tài thì hàng nghìn người khác giống như tôi thì sao? Mức độ tuyệt vời nào có thể đạt được khi sử dụng kỹ thuật này trên người bình thường? Hay thiên tài? Có rất nhiều cánh cửa để mở. Tôi thiếu kiên nhẫn để bắt đầu. báo cáo tiến độ 12 Ngày 23 tháng 5 Nó đã xảy ra ngày hôm nay. Algernon cắn tôi. Tôi thỉnh thoảng đến thăm phòng thí nghiệm để gặp nó, và khi tôi bế nó ra khỏi lồng, nó đã búng tay tôi. Tôi đặt anh

ta lại và quan sát anh ta một lúc. Anh ta bối rối và hung ác một cách bất thường. Ngày 24 tháng 5 Burt, người phụ trách các con vật thí nghiệm, nói với tôi rằng Algernon đang thay đổi. Anh ấy ít hợp tác hơn; anh ta từ chối chạy mê cung nữa; động lực chung đã giảm. Và anh ấy chưa ăn gì. Mọi người đều khó chịu về ý nghĩa của điều này. Ngày 25 tháng 5 Họ đang cho Algernon ăn, người hiện từ chối giải quyết vấn đề khóa chuyển số. Mọi người đều nhận dạng tôi với Algernon. theo một cách nào đó, cả hai chúng tôi đều là người đầu tiên thuộc loại này. Tất cả họ đều giả vờ rằng hành vi của Algernon không nhất thiết có ý nghĩa quan trọng đối với tôi. Nhưng thật khó để che giấu sự thật rằng một số động vật khác được sử dụng trong thí nghiệm này đang có những hành vi kỳ lạ. Tiến sĩ Strauss và Tiến sĩ Nemur đã yêu cầu tôi không đến phòng thí nghiệm nữa. Tôi biết họ đang nghĩ gì nhưng tôi không thể chấp nhận được. Tôi đang tiếp tục kế hoạch của mình để tiếp tục nghiên cứu của họ. Với tất cả sự tôn trọng dành cho cả hai nhà khoa học tài giỏi này, tôi nhận thức rõ những hạn chế của họ. Nếu có câu trả lời, tôi sẽ phải tự mình tìm ra. Đột nhiên, thời gian trở nên rất quan trọng đối với tôi. Ngày 29 tháng 5 Tôi đã được cấp một phòng thí nghiệm của riêng mình và được phép tiếp tục nghiên cứu. Tôi đang làm gì đó. Làm việc ngày đêm. Tôi đã chuyển một chiếc cũi vào phòng thí nghiệm. Phần lớn thời gian viết lách của tôi là dành cho những ghi chú mà tôi giữ trong một thư mục riêng, nhưng đôi khi tôi cảm thấy cần phải đặt tâm trạng và suy nghĩ của mình xuống theo thói quen. Tôi nhận thấy phép tính trí thông minh là một nghiên cứu hấp dẫn. Đây là nơi áp dụng tất cả những kiến thức tôi đã thu thập được. Theo một nghĩa nào đó, đó là vấn đề mà tôi đã quan tâm suốt đời. Ngày 31 tháng 5 Tiến sĩ Strauss cho rằng tôi đang làm việc quá sức. Tiến sĩ Nemur nói rằng tôi đang cố gắng dồn cả cuộc đời nghiên cứu và suy nghĩ vào trong vài tuần. Tôi biết mình nên nghỉ ngơi, nhưng tôi bị thúc đẩy bởi điều gì đó bên trong không cho phép

tôi dừng lại. Tôi phải tìm ra lý do cho sự thoái lui mạnh mẽ ở Algernon. Tôi phải biết liệu điều đó có xảy ra với tôi hay không và khi nào. Ngày 4 tháng 6 THƯ GỬI DR. STRAUSS (bản sao) Kính gửi Tiến sĩ Strauss: Dưới bìa riêng, tôi gửi cho ông một bản sao báo cáo của tôi có tựa đề "Hiệu ứng Algernon-Gordon: Nghiên cứu về cấu trúc và chức năng của trí thông minh tăng cường" mà tôi muốn ông đọc và đã xuất bản. Như bạn thấy, thí nghiệm của tôi đã hoàn thành. Tôi đã đưa vào báo cáo của mình tất cả các công thức của mình cũng như phân tích toán học trong phần phụ lục. Tất nhiên, những điều này cần được xác minh. Vì tầm quan trọng của nó đối với cả bạn và Tiến sĩ Nemur (và tôi có cần phải nói với chính mình nữa không?) Tôi đã kiểm tra đi kiểm tra lại kết quả của mình hàng chục lần với hy vọng tìm ra lỗi. Tôi rất tiếc phải nói rằng kết quả phải đứng vững. Tuy nhiên, vì lợi ích của khoa học, tôi rất biết ơn vì ở đây tôi đã bổ sung thêm một chút kiến thức về chức năng của trí óc con người và về các quy luật chi phối sự phát triển nhân tạo của trí thông minh con người. Tôi nhớ có lần bạn đã nói với tôi rằng một thất bại trong thí nghiệm hoặc việc bác bỏ một lý thuyết cũng quan trọng đối với sự tiến bộ của việc học như thành công. Bây giờ tôi biết rằng điều này là đúng. Tuy nhiên, tôi rất tiếc rằng đóng góp của riêng tôi cho lĩnh vực này phải nằm trên đồng tro tàn của công trình của hai người đàn ông mà tôi rất coi trọng. Trân trọng, Charles Gordon kèm theo:rept. Ngày 5 tháng sáu tôi không được trở nên xúc động. Sự thật và kết quả thí nghiệm của tôi rất rõ ràng, và những khía cạnh giật gân hơn trong quá trình leo núi nhanh chóng của tôi không thể che khuất sự thật rằng trí thông minh tăng gấp ba lần nhờ kỹ thuật phẫu thuật được phát triển bởi Tiến sĩ. Strauss và Nemur phải được coi là có ít hoặc không có khả năng ứng dụng thực tế (vào thời điểm hiện tại) trong việc nâng cao trí thông minh của con người. Khi tôi xem lại hồ sơ và dữ liệu về Algernon, tôi thấy rằng mặc dù về thể chất anh ấy vẫn còn ở giai đoạn sơ khai

nhưng anh ấy đã thoái lui về mặt tinh thần. Hoạt động vận động bị suy giảm; có sự giảm hoạt động chung của tủy; có sự mất phối hợp ngày càng nhanh. Ngoài ra còn có dấu hiệu mạnh mẽ của chứng mất trí nhớ tiến triển. Như sẽ thấy trong báo cáo của tôi, những hội chứng này cũng như các hội chứng suy thoái thể chất và tinh thần khác có thể được dự đoán với những kết quả có ý nghĩa thống kê bằng cách áp dụng công thức của tôi. Sự kích thích phẫu thuật mà cả hai chúng tôi đều phải chịu đã dẫn đến sự tăng cường và tăng tốc của tất cả các quá trình tâm thần. Sự phát triển không lường trước được mà tôi đã tự tiện gọi là Hiệu ứng Algernon-Gordon, là sự mở rộng hợp lý của toàn bộ quá trình tăng tốc trí thông minh. Giả thuyết đã được chứng minh ở đây có thể được mô tả đơn giản bằng những thuật ngữ sau: Trí thông minh tăng lên một cách nhân tạo sẽ suy giảm theo thời gian tỷ lệ thuận với số lượng tăng lên. Tôi cảm thấy rằng bản thân điều này đã là một khám phá quan trọng. Chẳng nào tôi còn có thể viết, tôi sẽ tiếp tục ghi lại những suy nghĩ của mình trong những báo cáo tiến độ này. Đó là một trong số ít thú vui của tôi. Tuy nhiên, theo mọi dấu hiệu, sự sa sút tinh thần của tôi sẽ rất nhanh chóng. Tôi đã bắt đầu nhận thấy những dấu hiệu bất ổn về cảm xúc và hay quên, những triệu chứng đầu tiên của tình trạng kiệt sức. Ngày 10 tháng 6 Sự suy thoái đang tiến triển. Tôi đã trở nên đãng trí. Algernon đã chết hai ngày trước. Giải phẫu cho thấy dự đoán của tôi là đúng. Não của anh ấy đã giảm trọng lượng và nhìn chung các nếp nhăn trong não đã được làm phẳng đi cũng như các vết nứt trong não ngày càng sâu và rộng hơn. Tôi đoán điều tương tự đang hoặc sẽ sớm xảy ra với tôi. Bây giờ điều đó đã rõ ràng, tôi không muốn nó xảy ra. Tôi đặt xác của Algernon vào hộp pho mát và chôn anh ấy ở sân sau. Tôi đã khóc. Ngày 15 tháng sáu bác sĩ Strauss lại đến gặp tôi. Tôi không chịu mở cửa và bảo anh ta đi đi. Tôi muốn được để lại cho chính mình. Tôi đã trở nên nhạy cảm và cáu kỉnh. Tôi cảm thấy bóng tối đang bao trùm. Thật khó

để loại bỏ ý nghĩ tự tử. Tôi luôn tự nhủ rằng nhật ký nội tâm này sẽ quan trọng như thế nào. Thật là một cảm giác kỳ lạ khi cầm một cuốn sách bạn vừa đọc cách đây vài tháng và phát hiện ra rằng mình không nhớ nó. Tôi nhớ mình đã nghĩ John Milton tuyệt vời đến thế nào, nhưng khi cầm Paradise Lost lên, tôi không thể hiểu được gì cả. Tôi tức giận đến mức ném cuốn sách qua phòng. Tôi phải cố gắng giữ lại một chút. Một số điều tôi đã học được. Ôi Chúa ơi, xin đừng lấy đi tất cả. Ngày 19 tháng sáu Tỉnh thoảng, vào ban đêm, tôi ra ngoài đi dạo. Đêm qua tôi không thể nhớ mình sống ở đâu. Một cảnh sát đưa tôi về nhà. Tôi có cảm giác kỳ lạ là tất cả chuyện này đã từng xảy ra với tôi trước đây - cách đây rất lâu rồi. Tôi luôn tự nhủ rằng mình là người duy nhất trên thế giới có thể mô tả được những gì đang xảy ra với mình. Ngày 21 tháng sáu Tại sao tôi không thể nhớ được? Tôi phải chiến đấu. Tôi nằm trên giường nhiều ngày và tôi không biết mình là ai và ở đâu. Sau đó tất cả trở lại với tôi trong nháy mắt. Fugues của chứng mất trí nhớ. Triệu chứng của tuổi già - tuổi thơ thứ hai. Tôi có thể xem chúng diễn ra. Nó logic một cách tàn nhẫn. Tôi đã học được rất nhiều và rất nhanh. Bây giờ tâm trí của tôi đang suy thoái nhanh chóng. Tôi sẽ không để nó xảy ra. Tôi sẽ chiến đấu với nó. Tôi không thể không nghĩ đến cậu bé trong nhà hàng, vẻ mặt ngơ ngác, nụ cười ngốc nghếch, mọi người đang cười nhạo cậu. Không - làm ơn - đừng như vậy nữa. . . Ngày 22 tháng 6 Tôi quên mất những điều tôi đã học gần đây. Nó dường như đang đi theo mô hình cổ điển - những điều học được cuối cùng là những điều đầu tiên bị lãng quên. Hay đó là khuôn mẫu? Tốt hơn là tôi nên tra cứu lại nó.... Tôi đọc lại bài báo của mình về Hiệu ứng Algemon-Gordon và tôi có cảm giác kỳ lạ rằng nó được viết bởi người khác. Có những phần tôi thậm chí không hiểu. Hoạt động của động cơ bị suy giảm. Tôi cứ vấp phải nhiều thứ và việc gõ phím ngày càng trở nên khó khăn hơn. Ngày 23 tháng 6 Tôi đã hoàn toàn từ bỏ việc sử dụng máy đánh chữ. Khả năng phối hợp

của tôi rất tệ. Tôi cảm thấy mình đang di chuyển ngày càng chậm hơn. Hôm nay có một cú sốc khủng khiếp. Tôi chọn một bản sao của bài báo tôi đã sử dụng trong nghiên cứu của mình, *Über Psychische Ganzheit* của Krueger, để xem liệu nó có giúp tôi hiểu được những gì tôi đã làm hay không. Đầu tiên tôi nghĩ có gì đó không ổn ở mắt mình. Sau đó tôi nhận ra mình không thể đọc được tiếng Đức nữa. Tôi đã thử nghiệm bản thân bằng các ngôn ngữ khác. Tất cả đi. Ngày 30 tháng Sáu Một tuần kể từ khi tôi dám viết lại. Nó đang trôi đi như cát qua kẽ tay tôi. Hầu hết những cuốn sách tôi có bây giờ đều quá khó đối với tôi. Tôi tức giận với họ vì tôi biết rằng tôi đã đọc và hiểu chúng chỉ vài tuần trước. Tôi luôn tự nhủ mình phải tiếp tục viết những báo cáo này để ai đó biết chuyện gì đang xảy ra với tôi. Nhưng việc hình thành từ và ghi nhớ cách viết sẽ trở nên khó khăn hơn. Bây giờ tôi phải tra từ điển ngay cả những từ đơn giản nhất và điều đó khiến tôi mất kiên nhẫn với chính mình. Bác sĩ Strauss hầu như đến đây mỗi ngày, nhưng tôi nói với ông ấy rằng tôi sẽ không gặp hay nói chuyện với bất kỳ ai. Anh ấy cảm thấy có lỗi. Tất cả họ đều làm như vậy. Nhưng tôi không trách ai cả. Tôi biết điều gì có thể xảy ra. Nhưng nó đau biết nhường nào. Ngày 7 tháng 7 1 không biết tuần đã đi đâu. Hôm nay là Chủ nhật, tôi biết vì qua cửa sổ tôi có thể nhìn thấy mọi người đi nhà thờ. Tôi nghĩ là tôi đã nằm trên giường cả tuần nhưng tôi nhớ có vài lần bà Flynn mang đồ ăn đến cho tôi. Tôi cứ nói đi nói lại rằng tôi phải làm điều gì đó nhưng rồi tôi lại quên hoặc có lẽ việc không làm những gì tôi nói sẽ làm sẽ dễ dàng hơn. Những ngày này tôi nghĩ về bố mẹ tôi rất nhiều. Tôi tìm thấy một bức ảnh họ chụp cùng tôi ở bãi biển. Bố tôi kẹp một quả bóng lớn dưới cánh tay và mẹ tôi đang nắm tay tôi. Tôi không nhớ họ như trong hình. Tất cả những gì tôi nhớ là bố tôi thường xuyên say xỉn và tranh cãi với mẹ về tiền bạc. Anh ấy không bao giờ cạo râu nhiều và thường gãi mặt tôi khi ôm tôi. Mẹ tôi nói ông ấy đã chết nhưng anh họ Miltie nói rằng ông ấy nghe bố mẹ anh ấy nói rằng

bố tôi đã bỏ trốn theo người phụ nữ khác. Khi tôi hỏi mẹ thì mẹ tát vào mặt tôi và nói bố tôi đã chết. Tôi không nghĩ mình đã từng phát hiện ra điều đó là đúng nhưng tôi không quan tâm lắm. (Anh ấy nói có lần anh ấy sẽ đưa tôi đi xem bò ở một trang trại nhưng anh ấy chưa bao giờ làm vậy. Anh ấy không bao giờ giữ lời hứa...) Ngày 10 tháng 7 Bà chủ nhà của tôi, bà Flynn rất lo lắng cho tôi. Cô ấy nói cách tôi nằm suốt ngày và không làm gì khiến cô ấy nhớ đến con trai cô ấy trước khi cô ấy đuổi nó ra khỏi nhà. Cô ấy nói cô ấy không thích giày lười. Nếu tôi ốm là một chuyện, còn nếu tôi là kẻ lười biếng thì lại là chuyện khác và cô ấy sẽ không mắc bệnh đó. Tôi nói với cô ấy rằng tôi nghĩ tôi bị bệnh. Tôi cố gắng đọc mỗi ngày một chút, chủ yếu là truyện, nhưng đôi khi tôi phải đọc đi đọc lại cùng một thứ vì tôi không biết nó có ý nghĩa gì. Và thật khó để viết. Tôi biết tôi nên tra tất cả các từ trong từ điển nhưng nó khó quá và tôi lúc nào cũng mệt mỏi. Sau đó tôi nảy ra ý tưởng rằng mình sẽ chỉ sử dụng những từ dễ thay vì những từ dài, khó. Điều đó tiết kiệm thời gian. Tôi đặt hoa trên mộ Algernon khoảng một lần một tuần. Bà Flynn nghĩ tôi điên mới đặt hoa lên mộ chuột nhưng tôi nói với bà rằng Algernon rất đặc biệt. Ngày 14 tháng 7 lại là chủ nhật. Bây giờ tôi không có việc gì phải làm để khiến mình bận rộn vì tivi của tôi bị hỏng và tôi không có tiền để sửa nó. (Tôi nghĩ rằng tôi đã làm mất tờ séc tháng này từ phòng thí nghiệm. Tôi không nhớ) Tôi bị đau đầu khủng khiếp và asperin không giúp ích gì nhiều cho tôi. Bà Flynn biết tôi bị bệnh nặng và bà cảm thấy rất có lỗi với tôi. Cô ấy là một người phụ nữ tuyệt vời mỗi khi có ai đó bị ốm. Ngày 22 tháng 7, bà Flynn gọi một bác sĩ lạ tới gặp tôi. Cô ấy sợ tôi sẽ chết. Tôi nói với bác sĩ rằng tôi không bị bệnh nặng lắm và chỉ thỉnh thoảng tôi mới quên thôi. Anh ấy hỏi tôi có bạn bè hay người thân nào không và tôi nói không, tôi không có. Tôi kể với anh ấy rằng tôi từng có một người bạn tên là Algernon nhưng anh ấy là một con chuột và chúng tôi thường chạy đua cùng nhau. Anh ấy nhìn tôi buồn cười như thể nghĩ tôi bị

điên. Anh ấy mỉm cười khi tôi nói với anh ấy rằng tôi từng là một thiên tài. Anh ấy nói chuyện với tôi như thể tôi là một đứa bé và nháy mắt với bà Flynn. Tôi nổi điên và đuổi anh ta ra ngoài vì anh ta vẫn trêu chọc tôi như cách mà tất cả họ vẫn thường làm. Ngày 24 tháng 7, tôi không còn tiền nữa và bà Flynn nói rằng tôi phải đi làm ở đâu đó và trả tiền thuê nhà vì tôi đã không trả tiền hơn hai tháng. Tôi không biết công việc nào khác ngoài công việc tôi từng làm ở Công ty Hộp Nhựa Donnegans. Tôi không muốn quay lại đó vì họ đều biết tôi khi tôi còn thông minh và có thể họ sẽ cười nhạo tôi. Nhưng tôi không biết phải làm gì khác để có tiền. Ngày 25 tháng 7, tôi đang xem lại một số báo cáo tiến độ cũ của mình và nó rất buồn cười nhưng tôi không thể đọc được những gì mình đã viết. Tôi có thể hiểu được một số từ nhưng chúng không có ý nghĩa. Cô Kinnian bước ra cửa nhưng tôi nói đi đi, tôi không muốn gặp cô. Cô ấy khóc và tôi cũng khóc nhưng tôi không cho cô ấy vào vì không muốn cô ấy cười nhạo tôi. Tôi nói với cô ấy rằng tôi không còn thích cô ấy nữa. Tôi nói với cô ấy rằng tôi không muốn trở nên thông minh nữa. Đó không phải sự thật. Tôi vẫn yêu cô ấy và tôi vẫn muốn tỏ ra thông minh nhưng tôi phải nói ra điều đó để cô ấy ra đi. Cô đưa tiền cho bà Flynn để trả tiền thuê nhà. Tôi không muốn điều đó. Tôi phải kiếm việc làm. Vui lòng . . . xin vui lòng cho phép tôi không quên cách đọc và viết. . Ngày 27 tháng 7, ông Donnegan rất tử tế khi tôi quay lại và xin ông ấy làm công việc lao công cũ của tôi. Đầu tiên anh ấy rất nghi ngờ nhưng tôi kể cho anh ấy nghe chuyện đã xảy ra với tôi, sau đó anh ấy trông rất buồn và đặt tay lên vai tôi và nói Charlie Gordon, anh thật can đảm. Mọi người đều nhìn tôi khi tôi xuống nhà và bắt đầu công việc quét dọn trong nhà vệ sinh như trước đây. Tôi tự nhủ Charlie nếu họ chế nhạo bạn thì đừng buồn vì bạn nhớ rằng họ không thông minh như bạn từng nghĩ. Và ngoài ra họ đã từng là bạn của bạn và nếu họ cười nhạo bạn thì điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì vì họ cũng thích bạn. Một trong những người

mới đến làm việc ở đó sau khi tôi đi làm một câu khó chịu, anh ta nói này Charlie, tôi nghe nói anh là một anh chàng rất thông minh, một đứa trẻ hay đùa vui thực sự. Nói điều gì đó thông minh. Tôi cảm thấy tồi tệ nhưng Joe Carp đã đến và túm lấy áo anh ấy và nói hãy để anh ấy yên, đồ khốn nạn nếu không tôi sẽ bẻ cổ anh. Tôi không mong đợi Joe sẽ tham gia phần của tôi nên tôi đoán anh ấy thực sự là bạn của tôi. Sau đó Frank Reilly đến và nói Charlie nếu có ai làm phiền bạn hoặc cố lợi dụng bạn, hãy gọi cho tôi hoặc Joe và chúng tôi sẽ giải quyết ngay. Tôi nói cảm ơn Frank và tôi ghen ngào nên phải quay người đi vào phòng cung cấp đồ để anh ấy không nhìn thấy tôi khóc. Thật tốt khi có bạn bè. Ngày 28 tháng 7 Hôm nay tôi đã làm một điều ngu ngốc, tôi quên mất mình không còn học trong lớp Miss Kinnians ở trung tâm người lớn như trước nữa. Tôi bước vào và ngồi xuống chiếc ghế cũ ở cuối phòng, cô ấy nhìn tôi buồn cười và nói Charles. Tôi không nhớ trước đây cô ấy từng gọi tôi như vậy chỉ có Charlie nên tôi đã chào cô Kinnian. Hôm nay tôi đang làm thủ tục cho đồng tính nữ của mình, chỉ có điều tôi bị mất đầu đọc mà chúng tôi đang sử dụng. Cô ấy bắt đầu khóc và chạy ra khỏi phòng, mọi người nhìn tôi và tôi thấy họ không còn là những người từng học cùng lớp với tôi nữa. Sau đó, đột nhiên tôi nhớ ra một số điều về vở opera và việc tôi trở nên thông minh hơn và tôi nói rằng lần đó tôi đã lôi kéo được Charlie Gordon. Tôi đã đi trước khi cô ấy quay lại phòng. Đó là lý do tại sao tôi sẽ rời khỏi New York mãi mãi. Tôi không muốn làm gì giống như thế hệ đó. Tôi không muốn cô Kinnian thương hại tôi. Mọi người đều cảm thấy tiếc cho nhà máy và tôi cũng không muốn người đó nên tôi sẽ đi đến một nơi mà không ai biết rằng Charlie Gordon đã từng là một gia đình và bây giờ anh ấy thậm chí không thể đọc được một cuốn sách hay nghi thức nào. Tôi mang theo một tách sách và ngay cả khi tôi không đọc được chúng, tôi cũng sẽ luyện tập chăm chỉ và có thể tôi sẽ không quên mọi thứ tôi đã học. Nếu tôi cố gắng quay cuồng thì có lẽ tôi sẽ thông minh

hơn một chút so với trước khi diễn ra vở opera. Tôi đã có được chiếc chân thỏ và đồng xu may mắn của mình và có thể chúng sẽ giúp tôi. Nếu bạn từng đọc cuốn sách này, cô Kinnian, đừng tiếc cho tôi. Tôi rất vui vì tôi đã có cơ hội thứ hai để trở nên thông minh vì tôi đã học được rất nhiều điều mà thậm chí tôi chưa bao giờ mới biết đến trên thế giới này và tôi biết ơn vì tôi đã nhìn thấy tất cả một chút . Tôi không biết tại sao tôi lại ngu ngốc hay tôi đã làm gì sai, có lẽ là vì tôi chưa cố gắng hết sức. Nhưng nếu tôi cố gắng và luyện tập chăm chỉ thì có lẽ tôi sẽ thông minh hơn một chút và biết tất cả các từ là gì. Tôi nhớ một chút cảm giác tuyệt vời của tôi với cuốn sách màu xanh có bìa rách khi tôi tô đỏ. Đó là lý do tại sao tôi sẽ tiếp tục cố gắng trở nên thông minh hơn để có thể có được cảm giác đó. Thật là một cảm giác tốt khi biết mọi thứ và trở nên thông minh. Tôi ước gì tôi có nó ngay bây giờ. Nếu có, tôi sẽ ngồi xuống và sậy mọi lúc. Dù sao thì tôi cá rằng tôi là người ngu ngốc đầu tiên trên thế giới tìm ra được điều gì đó quan trọng cho khoa học. Tôi nhớ mình đã làm gì đó nhưng tôi không nhớ là gì. Vì vậy, tôi nghĩ nó giống như tôi đã làm điều đó cho tất cả những người ngu ngốc như tôi. Tạm biệt cô Kinnian, bác sĩ Strauss và mọi người. Và tái bút xin hãy nói với Tiến sĩ Nemur đừng tỏ ra căm ghét như vậy khi mọi người nói xấu ông ấy và ông ấy sẽ có nhiều bạn bè hơn. Thật dễ dàng để kết bạn nếu bạn để người ta chế nhạo bạn. Tôi sẽ có rất nhiều bạn bè ở những nơi tôi đến. PPS Xin vui lòng nếu bạn có thời gian hãy đặt vài bông hoa lên mộ Algernon ở sân nướng.... KẾT THÚC...